

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **R. T.**
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. X, ve věci podpory
v nezaměstnanosti

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V posuzovaném případě bylo sporné, jestli si v rozhodném období žalobce zachoval při jeho pobytu v Nizozemsku obvyklé bydliště v České republice.
2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) z 13. 6. 2024, č. j. X. Úřad práce tímto rozhodnutím nepřiznal žalobci podporu v nezaměstnanosti od 5. 3. 2024.
3. **Žalobce v žalobě** namítal, že žalovaný posoudil obvyklé bydliště žalobce v rozporu s čl. 1 písm. j) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“).
4. Žalobce měl během výkonu práce v Nizozemsku v České republice obvyklé bydliště a doložil k důkazu letenky, lékařské zprávy, potvrzení o nákupech v České republice, český řidičský průkaz a výpisy z účtů včetně plateb dluhů, které byly jediným důvodem odjezdu žalobce do Nizozemska. Přístup správních orgánů byl nerovný a diskriminační,

v rozporu s čl. 21 Listiny základních práv EU. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezdůvodňuje, proč nestačily předložené důkazy k prokázání obvyklého bydliště žalobce v České republice. Rozhodnutí obsahuje řadu překlepů. Správní řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, namísto 30 dnů téměř celý rok. Tím bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a byla porušena zásada rychlosti a hospodárnosti řízení. Žalobce navrhl k důkazu správní spisy a výpovědi přítelkyně, rodiny a osob, které byly ve stejné situaci a úřad práce jim podporu v nezaměstnanosti přiznal.

5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí. Výsledky přítelkyně, rodiny a blíže neurčených osob nemohou věrohodně vypovědět o rozhodovací činnosti úřadu práce. Písařské chyby v napadeném rozhodnutí jsou bagatelní. Napadené rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě stanovené správním řádem. Tato lhůta má však pořádkovou povahu a její nedodržení nemůže mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Žalobce v rozhodném období nezískal potřebné doby důchodového pojištění podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a nesplňuje podmínku § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Jelikož na žalobce jakožto na migrujícího pracovníka dopadá nařízení č. 883/2004, bylo nutné přistoupit k jeho aplikaci. Ne každý, kdo jede za prací za hranice České republiky a Českou republiku považuje nadále za svoji domovinu, kde má přátele a rodinu, je přeshraniční pracovník.
6. **Žalobce v replice** trval na tom, že si po celou dobu pracovního pobytu v Nizozemsku zachovával osobní i praktické vazby na Českou republiku – měl zde trvalý pobyt, rodinné zázemí a pravidelně docházel v České republice k lékařům a k zubaři. Důvod, proč se žalobce vrátil do České republiky, byla skutečnost, že se po celou dobu pracovního pobytu v Nizozemsku plánoval vrátit. Mnoho lidí odjíždí za prací do Nizozemska na jeden či dva roky a po návratu do České republiky požádají o podporu v nezaměstnanosti. Příslušný nizozemský úřad žalobce informoval, že dávky v nezaměstnanosti mu má vyplatit Česká republika. To může žalobce doložit oficiálním potvrzením a navrhl, aby soud toto potvrzení vyžádal, případně ho může doložit sám. Je třeba, aby soud zohlednil při odmítnutí nároku v České republice za situace, kdy žalobci nebude výplata dávky poskytnuta ani v Nizozemsku, možné porušení principu koordinace systémů sociálního zabezpečení mezi členskými státy. Cílem těchto pravidel je zajistit, aby občan Evropské unie nezůstal bez nároku na dávky pouze proto, že vykonával práci v jiném členském státě a došlo ke sporu o příslušnost mezi úřady.
7. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
8. **Úřad práce v rozhodnutí z 13. 6. 2024** posoudil doby trvání pobytu v Nizozemsku a četnost návštěv České republiky a dospěl k závěru, že Česká republika nebyla bydlištěm žalobce ve smyslu čl. 65 odst. 2 nařízení č. 883/2004. Přímou použitelné nařízení č. 883/2004 je nadřazené národním předpisům a jeho základním pravidlem je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Opačné pravidlo platí pro migrující pracovníky (přeshraniční pracovníky), kteří pracují v jiné zemi, než ve které bydlí. Typicky jde o pracovníky, kteří pravidelně dojíždějí přes hranice do zaměstnání v jiném státě (tzv. pendleři) a vrací se do svého bydliště alespoň jednou týdně a centrum zájmu zůstává zachováno v původním státě. To nebyl případ žalobce, který se zdržoval

v Nizozemsku od 28. 8. 2021 do 25. 2. 2024. Návraty do České republiky nedosahovaly takové četnosti, aby bylo možné žalobce považovat za příhraničního pracovníka. Žalobce se v průběhu výdělečné činnosti zdržoval mimo Českou republiku a tam se také soustředily jeho příjmy. Zaměstnání a ubytování byly na dobu neurčitou a stabilní. Žalobce v dotazníku uvedl, že zamýšlel pobývat mimo Českou republiku pět let. Výjimka podle čl. 65 odst. 5 písm. a) nařízení č. 883/2004 je určena zejména pracovníkům, kteří do členského státu odjedou na předem známou omezenou dobu s tím, že až tato doba uplyne, vrátí se zpět do státu bydliště.

9. **Žalovaný v napadeném rozhodnutí** doplnil, že žalobce v dotazníku uvedl, že se do České republiky vracel několikrát ročně, a to jedenkrát v roce 2022 a v roce 2024 jednou za dva měsíce. Žalobce neuvedl, jaké byly důvody návratu do České republiky. Žalobce v dotazníku uvedl, že si není vědom, že jeho bydliště v minulosti posuzovala nějaká instituce. Žalobce doložil sdělení příslušné instituce, že může poté, co se 25. 2. 2024 stal nezaměstnaným, žádat o dávky v nezaměstnanosti. Podle přehledu české zdravotní pojišťovny byl žalobce u ní veden jako osoba bez zdanitelných příjmů od 28. 8. 2021 do 6. 9. 2021, od 1. 6. 2022 do 16. 9. 2022 a od 1. 3. 2024 do 4. 3. 2024. Dle doloženého formuláře E 104 byl žalobce zdravotně pojištěn v Nizozemsku od 7. 9. 2021 do 30. 5. 2022 a od 17. 9. 2022 do 29. 2. 2024, neboť pojištění se hradí tam, kde je vykonáváno zaměstnání a nikoliv tam, kde má osoba trvalé bydliště. Ošetření žalobce u zubaře v České republice nesvědčí o tom, že by zde měl po dobu výkonu zaměstnání v Nizozemsku bydliště, ale spíše o tom, že to pro něj bylo ekonomicky výhodnější. Ani výpisy z účtů a získání řidičského průkazu v České republice neprokazují, že by žalobce v době výkonu práce v Nizozemsku obvykle bydlel v České republice, ale pouze to, že se žalobce sporadicky do České republiky vracel, hradil zde nákupy atd. K námitce žalobce, že jeho dva kamarádi ve stejném věku po návratu z Nizozemska obdrželi podporu v nezaměstnanosti, žalovaný uvedl, že žalobce námitku nijak nekonkretizuje a nedokládá své tvrzení. Nejde o diskriminaci, protože správní orgány postupovaly vůči žalobci stejně jako k ostatním uchazečům o zaměstnání.
10. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
11. Soud **nepřezkoumatelnost** napadených rozhodnutí žalované neshledal. Ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek – srovnej již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), například rozsudek č. j. 6 As 161/2013-25.
12. Z napadeného rozhodnutí žalovaného a úřadu práce jakožto jednoho celku je zřejmé, že obsahuje nosnou argumentaci. Je zjevné, jakými úvahami se oba správní orgány řídily, z jakého důvodu nepovažovaly za důvodnou právní argumentaci žalobce, proč považovaly námitky za liché, mylné, vyvrácené nebo nepřípustné a proč subsumovaly skutkový stav pod vybrané právní normy. Z rozhodnutí je zjevné, jak úřad práce a žalovaný rozhodl, v jaké věci, výrok odpovídá odůvodnění a rozhodnutí neobsahuje vnitřní rozpory. Z odůvodnění vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.
13. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného může podle judikatury plynout též z toho, že se jako odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání [srov. rozsudky NSS č. j. 3 As 51/2007-84 a č. j. 8 Afs 66/2008-71]. Neznamená to ovšem, že by odvolací správní orgán musel ke každé odvolací námitce podrobně odůvodnit své stanovisko a vypořádat každý dílčí argument odvolatele. Námitky lze vypořádat i tak, že správní orgán prezentuje v odůvodnění právní názor odlišný od

názoru účastníka řízení, pakliže zdůvodnění tohoto názoru poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Tím minimálně nepřímou vypořádá i námitky účastníka řízení. Absence odpovědi na jednotlivé argumenty účastníka v odůvodnění rozhodnutí bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami (viz rozsudek NSS č. j. 6 As 152/2014-78, Kocourek, T. § 76. In Kühn, Z., Kocourek, T. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2019, s. 618).

14. Argumentace žalovaného rozhodnutí nebránila soudu přezkoumat ji v rozsahu žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším (nejintenzivnějším) vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 267/2017-38). Napadené rozhodnutí jako celek těmto požadavkům vyhovělo a bylo podrobně odůvodněno, obsahovalo nosné důvody a reagovalo na námitky žalobce.
15. **Klíčovou spornou otázkou** pro přiznání podpory v nezaměstnanosti byl výklad pojmu **obvyklé bydliště** a střed zájmů žalobce podle nařízení č. 883/2004.
16. Podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti „nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který získal v rozhodném období zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou.“
17. Rozhodné období pro posouzení činí dva roky (§ 41 zákona o zaměstnanosti).
18. Na migrující zaměstnance Evropské unie se použije přímo aplikovatelné nařízení č. 883/2004. Základní pravidlo tohoto nařízení stanoví, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují (čl. 61). Výjimku z tohoto pravidla zakotvuje čl. 65, podle kterého migrující pracovníci mohou požádat o přiznání a vyplácení dávek v nezaměstnanosti v členském státě, ve kterém nepracovali, pokud si v něm zachovali bydliště. Podle čl. 1 písm. j) nařízení č. 883/2004 pro účely tohoto nařízení se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště.
19. Podle čl. 65 odst. 2 nařízení č. 883/2004 „nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání, nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen článek 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Nezaměstnaná osoba, která není příhraničním pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly.“
20. Čl. 65 odst. 5 písm. a) stanoví: „Nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odstavce 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnanec nebo

osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště.“

21. Pojem „obvyklé bydliště“ již několikrát Soudní dvůr Evropské unie vyložil, tento výklad byl kodifikován v čl. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. září 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „prováděcí nařízení“).
22. Podle čl. 11 prováděcího nařízení je bydliště osoby střed jejích zájmů, který se musí posuzovat na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnovat následující okolnosti:
  - a) délka a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států,
  - b) osobní situaci dané osoby, včetně:
    - i. povahy konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti od doby platnosti každé pracovní smlouvy,
    - ii. rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb,
    - iii. vykonávání jakýchkoliv nevýdělečných činností,
    - iv. v případě studentů zdroje jejích příjmů,
    - v. situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé,
    - vi. členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta.
23. Tato kritéria posoudil soud takto:
  - a) Žalobce v rozhodném období posledních dvou let (§ 41 zákona o zaměstnanosti) pobýval v Nizozemsku, kde pracoval a osmkrát navštívil krátce Českou republiku, a to ve dnech 31. 5. až 20. 7. 2022, 21. až 29. 12. 2022, 29. 6. 2023, 24. až 27. 8. 2023, 6. až 8. 10. 2023, 10. až 12. 11. 2023 a 5. 12. 2023 až 2. 1. 2024 a dále v květnu 2023 (dle potvrzení zubního lékaře). Jiný pobyt žalobce v České republice nebyl prokázán. Délka a nepřetržitost přítomnosti žalobce na území České republiky a Nizozemska svědčí jednoznačně ve prospěch bydliště v Nizozemsku. Soud vycházel ze skutkových zjištění úřadu práce, které žalobce v odvolání ani v žalobě nerozporoval.
  - b) K osobní situaci:
    - i. Žalobce měl v Nizozemsku uzavřené tři pracovní smlouvy na dobu neurčitou a poslední z nich ukončil vlastní výpovědí, jak bylo prokázáno ve správním řízení.
    - ii. Žalobce neměl v České republice rodinné příslušníky ve smyslu čl. 1 písm. i) bodu 2 nařízení č. 883/2004, tj. manželku, nezletilé nebo nezaopatřené zletilé děti. Jiné rodinné vazby, zejména k širší rodině, se považují za méně významné.
    - iii. Ve správním řízení nebyla prokázána jakákoliv nevýdělečná činnost.
    - iv. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že žalobce byl studentem.
    - v. Žalobce doložil nájemní smlouvu k bytu v České republice a nájemní smlouvu v Nizozemsku na dobu neurčitou. V takovém případě by bytová situace žalobce svědčila ve prospěch obou států, aniž by bylo možné některý z nich preferovat.
    - vi. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce byl daňovým rezidentem Nizozemska. Tato skutečnost jednoznačně svědčila ve prospěch bydliště v Nizozemsku, neboť otázka daňového rezidentství se zabývá obdobnými otázkami jako pojem obvyklého bydliště podle nařízení č. 883/2004.
24. Doložené bankovní transakce neprokázaly v době internetového bankovníctví okolnost, která by byla významná pro určení obvyklého bydliště. Bankovní převody lze provádět

jednoduše i ze zahraničí a neprokázaly, že by žalobce v rozhodných dvou letech pobýval převážně v České republice a pracoval zde.

25. Uzavřená nájemní smlouva neprokazuje trvalejší vazbu na Českou republiku a skutečný pobyt v České republice po většinu času v rozhodných dvou letech. Řidičské oprávnění, které žalobce získal v České republice a doložil, je obecně uznávaným dokladem v celé Evropské unii a k jeho získání nebylo třeba, aby žalobce strávil většinu času v České republice z rozhodných dvou let. Registrace u lékaře ani jednorázové ošetření rovněž neprokazují obvyklé bydliště žalobce v České republice, šlo o krátké návštěvy.
26. Žalobce se nevracel do České republiky každý týden, nebyl příhraničním (migrujícím) pracovníkem ve smyslu čl. 65 nařízení č. 883/2004, který odjede na předem známou omezenou dobu s tím, že až tato uplyne, vrátí se zpět do státu bydliště. Dvouletý pobyt žalobce v Nizozemsku nelze za omezenou dobu považovat. Žalobce uzavřel všechny tři pracovní smlouvy na dobu neurčitou. Jednalo se tedy bezesporu o zaměstnání poměrně stabilní a pokud by poslední zaměstnání žalobce neukončil, mohlo by trvat i nadále. Občasné návštěvy rodiny na posouzení věci nic nemění. Většinu času žalobce trávil v Nizozemsku a měl tam své živobytí.
27. Bylo namístě, aby žalobce v Nizozemsku požádal o podporu v nezaměstnanosti a případně i o export této dávky do České republiky. Žalobce dle svého tvrzení takovou žádost nepodal. Podle protokolu z 25. 3. 2024 však žalobce úřadu práce sdělil, že si požádal o podporu v nezaměstnanosti v Nizozemsku a doložil (i s překladem do českého jazyka) sdělení příslušného úřadu (UWV), ze kterého soud zjistil, že žalobce oznámil tomuto úřadu, že bude nezaměstnaný od 25. 2. 2024, že mu úřad pošle týden před prvním dnem nezaměstnanosti e-mailem upomínku a že může požádat o dávky v nezaměstnanosti. Ústně podaná neprokázaná informace nizozemského úřadu, že by dávku žalobci nepřiznal (jak tvrdí žalobce v žalobě), nic nemění na právním posouzení jeho situace. Proto soud neprováděl důkaz potvrzením příslušného nizozemského úřadu, že by žalobci dávku nepřiznal. Příslušný nizozemský úřad a soud by byly povinny v případě žádosti žalobce o podporu v nezaměstnanosti posuzovat skutkový stav podle nařízení č. 883/2004 stejně jako úřady a soudy v České republice. Podle nařízení č. 883/2004 platí, že pokud migrující pracovník přispívá z důvodu zaměstnání do systému sociálního zabezpečení členského státu (zde Nizozemska), má právo, aby mu tento členský stát při splnění podmínek vyplácel dávky v nezaměstnanosti.
28. Užší výklad pojmu „obvyklé bydliště“ je v souladu s rozhodnutím U2 Správní komise pro koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „správní komise“) ze dne 12. 6. 2009 o rozsahu působnosti čl. 65 odst. 2 nařízení č. 883/2004 o právu na dávky v nezaměstnanosti zcela nezaměstnaných osob, které nejsou příhraničními pracovníky a které měly během svého posledního zaměstnání nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě než v příslušném členském státě, uveřejněném v Úředním věstníku Evropské unie C 106, 24. 4. 2010 (dále jen „rozhodnutí U2 správní komise“). Příhraničními pracovníky se rozumí zejména osoby zaměstnané na námořních lodích, osoby obvykle pracující na území dvou nebo více členských států nebo speciální případy podle čl. 16 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Situaci žalobce bylo možné podřadit spíše pod situace, že měl v Nizozemsku poměrně stabilní zaměstnání a svou rodinu nechal v zemi původu, ačkoliv šlo pouze o širší rodinu. Byť je rozhodnutí U2 správní komise nezávazné, má vést ke sjednocování praxe a správní orgány a soudy v Evropské unii k němu přihlížejí.

29. Soud uzavřel, že v případě žalobce v rozhodném období naprosto převážily okolnosti, podle kterých střed zájmů žalobce byl v Nizozemsku, a proto si žalobce po dobu pobytu v Nizozemsku nezachoval v České republice bydliště ve smyslu nařízení č. 883/2004. Žalobce považoval Českou republiku za centrum svých zájmů spíše subjektivně, nikoliv z pohledu právního řádu.
30. Shodně rozhodl NSS v rozsudcích č. j. 9 Ads 95/2015-39 a č. j. 3 Ads 55/2018-37 nebo zdejší soud v rozsudku č.j. 72 Ad 28/2018-21.
31. Nedůvodná byla námitka, že četné překlepy měly vliv na zákonnost rozhodnutí. Tato drobná administrativní pochybení neměla vliv na srozumitelnost a přezkoumatelnost rozhodnutí. Z argumentace žalobce v odvolání a žalobě je zjevné, že rozhodnutí plně porozuměl.
32. Nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobilo ani nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“). Žádné zákonné ustanovení s nedodržáním procesní lhůty nespojuje následky pro hmotněprávní vztahy, které měly být upraveny napadeným rozhodnutím (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 16/2024-27, bod 18). Žalobce však v případě nečinnosti správního orgánu může využít prostředky na svou ochranu (§ 80 správního řádu) včetně žaloby proti nečinnosti.
33. Soud neprováděl k důkazu svědecké výpovědi přítelkyně žalobce, neurčených členů rodiny a nespécifikovaných kamarádů, kterým úřad práce ve stejné situaci podporu v nezaměstnanosti měl přiznat, protože byly nadbytečné. Správní orgány zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Mezi účastníky řízení nebyly sporné právně nejvýznamnější okolnosti věci, a to že žalobce byl v rozhodném období daňovým rezidentem Nizozemska, ve kterém získal veškeré příjmy a doby pojištění a měl v něm střed zájmů a obvyklé bydliště ve smyslu nařízení č. 883/2004.
34. Správní orgány zjistily skutkový stav, vybraly právní předpisy, pod které ho podřadily a z toho vyvodily skutkové i právní závěry v souladu se zákony, mezinárodními smlouvami, právními zásadami a judikaturou.
35. V souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a ze spisu nevyplývají, proto mu je soud nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 22. ledna 2026

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně